

TÝPKO

7.2.2006

231

Úvodníček

Pololetní vysvědčení je rozdáno. Doma se nálada většinou uklidnila. Kde můžete v dalším pololetí přidat vám jistě bylo vysvětleno, k tomu není co více oddávat.

Takže pololetí vezmeme z té lepší stránky. Jsou tu jarní prázdniny. Odjíždí se v sobotu v 9:30 od klubovny.

Nezapomeňte, že každý, kdo jede, musí mít novou prohlídku od lékaře a bezinfekčnost. S sebou potřebujete oboje lyže, teplé oblečení a dobrou náladu. Sněhu je v Paskách opravdu hodně – lyžování bude určitě bezvadné.

Kosa

Do Říčan výlet

Ještě jsem měl v živé paměti loňský jednodenní výlet do Lodenice, který byl snad o týden později než tento, ale hlavně je dělil jeden rok. A proč to připomínám? Protože si pamětníci na tenhle výlet (Lodenice) jistě vzpomenou na venkovní teplotu. Ano, rtuť teploměru vyšplhala nad deset stupňů a ještě výš. Takže v lednu

bylo překvapivě teplo. Ke všemu byl herní program Dobytí severního pólu. A proč srovnávám tyto výlety? Protože v Říčanech takové teplo nebylo, navíc všude plno

sněhu. Tolik na úvod k počasí.

My, účastníci psí olympiády, jsme vyrazili vlakem do místa konání, do Říčan. Vlakem z Hlavního nádraží takzvaným Tanečním. Jsou to ty staré modrošedivé příměstské jednotky, jezdící například do Berouna či Benešova a ještě někam. A taneční proto, že když sedíte a vlak se pořádně rozjede, tak to s vámi hází ze strany na stranu a to je pak tanec. Na trati do Benešova si už moc nezatancujete, poněvadž už začali se stavěním koridoru a teď tam jezdí jako letadlo. Jestli si chcete pořádně zatancovat, jede do Berouna a u Chuchle to rozbalte. Ale vraťme se zpět do vlaku.

Tam nás přepadl Vévoda Francis Bouvier Papillon de Dinmont Terrier a

sdělil nám, že mu byl unesen pes rasy Coton de Tulear, slyšící na jméno Prezident, jinak horký favorit na vítězství psí olympiády. Únosce by pak mohl být někdo z účastníků, který by ji chtěl vyhrát a

shrábnout tak tučnou odměnu. Jde mu o peníze. Musíme ho dopadnout! Na nádraží nám nechal papír, že se s ním sejdeme u restaurace Na Jurečku. Vyrazili jsme, i když nebylo jasné, kde máme Jurečka hledat. Nevadí. Mezičím se ptáme každého psa jestli není Prezident, štěkot bereme jako zápornou odpověď. Ha! Jureček s padouchem. Testem o psovi Laice, zjistil, že jsme opravdu psí experti a máme zájem o uneseného psa. Ale tolik peněz u sebe nemáme, i kdybychom je měli, tak mu je přeci nedáme. Utekl hned, co jsme mu to oznamili. Naštěstí ve sněhu zanechával stopy – na to únosce zapomněl. Máme ho na dostřel. Pár přesných hodů sněhovými

koulemi a zloduch se hroutí v bolestech na zem. Přiblížíme se k omráčenému nezbedníkovi a svazujeme mu ruce, má u sebe krabici, bohužel zamčenou pěti klíči a tudíž nejde otevřít. Musíme klíče získat, možná je v ní Prezident. Padouch teď půjde s námi a my ho předáme spravedlnosti. Za chvíli utekl zloduchův pes svému majiteli a za jeho přivedení zpět nám pověděl, kde máme hledat klíče. Ty se našly o kousek dál zavěšené na stromě. Úkolem bylo zasáhnout je sněhovou koulí, což bylo pro Ajdama doslova peklo.

Konečně byly klíče naše a mohli otevřít padouchovu skříňku. Vyběhl na nás pes Prezident a radostně se projevil. Cestou se pokoušel zloduch několikrát, leč neúspěšně uprchnout – vždy byl lapen.

A teď něco úplně jiného (ale ne tak úplně). Došli jsme do jiného lesa, ve kterém měli strašně špinavý sníh. Po bližším průzkumu jsme došli k závěru, že je špinavý od takových malých broučků, kteří umí skákat (spíše mizet) a žijí v hejnech po milionech, čímž tvoří takzvané broučí loužičky, už dlouho mají pracovní název Varobylové. Ale tady jich bylo hodně až moc, široko a daleko nebylo kousku čistého sněhu. Raději prcháme..

Po přírodnovědné odmlce se vracíme

zpět. Už jsme se blížili zpět k Říčanům, a tak nastal čas na pravou, nefalšovanou, psí olympiádu. Soutěžilo se v disciplínách jako: přivolání, aport, chůze po nepříjemném terénu se zastavením, skok

do výšky, štěkání, ovládání psa na vodítku a ještě možná něco. Nejtěžší asi bylo naučit plyšáky něco aportovat, ale všichni účastníci se s tím bravurně vypořádali. Vévoda udělil Řády zlaté kolie a rozdělil odměny za záchrana Prezidenta. A jelikož zbylo ještě spoustu času, museli jsme navštívit místní cukrárnu, tu musíme pochválit za výborné nugátové dortíky a uděluji Řád výborných nugátových dortíků. Pak už jenom dojít na nádraží a Tanečním vlakem dojet až do Prahy.

Bužu'm'bura

Přezdívkový :pravodaj

Vítejte v únoru! Vítejte v Týpku! Vítejte v tomto článku! Vítejte! Dosti bylo uvítání a teď si povíme o čem si dnes povíme. O kom. Napíšeme. Napíšeme si o Vigovi. Než se ale vrhnete do Vigova přiznání, navrhnu vám námět k přemýšlení. Má Vigo něco společného s čarodějem Vigem z Arabely? Myslíte že ano? Fakta? Fikce?

Už za malý okamžik se dozvíte pravdivou verzi, pokud to není tato. Technická připomínka, od následující věty vše, co je psáno tučně nebo kurzívou, jsou mé připomínky (morče), zbytek Vigův příběh.

Odhalení!

Všechno co nám teď Vigo řekne se skutečně stalo! Teď, Vigo, přihod' svého Trošku do mlejna: Tak to bylo už dávno. Byl jsem ještě malé dítko a protože se blížila zima, s Morčetem a Marcelem jsme dostali od rodičů (od jedněch, neb Morče s Marcelem jsou shodou okolností mými sourozenci) naprosto úžasné

tlusté čepice v pastelových barvách. Já zelenou, pokud si dobře pamatuji. Nu a tyto čepice měly vepředu štítek s nápisem GOGO, což byla zřejmě značka. Toto slovo se vedoucím natolik zalíbilo, že bylo nutné někoho z nás obdařit takovou přezdívkou. Schytala to Morče, tehdy jen Dora. A pak tedy Gogo. Morče: mám takový vtírávý pocit, že to měla na svědomí Žížala, oslněna duchaplností názvu čepičářské firmy a povzbuzena neprehlédnutelnou růžovou barvou čepice. Čepice můžete obdivovat na přiloženém obrázku, omluvte, prosím, špatnou kvalitu fotek, přece jen už je to pár let. Vigozelená, Morče-růžová, Marcel-modrá. Avšak ani já z toho neměl vyjít přezdívku neobdařen. Ale jakou, když Gogo už bylo obsazeno? A mnozí již tuší...ano, byla mi zkombinována první dvě písmena mého jména (což jest Viktor) a slabika GO ze slova GOGO. Tedy Vigo. Morčeti se pak přezdívka časem vytratila, a tak jsem

zůstal takto pojmenován sám. Proč se u Marcela neuchytla podobně vystavěná přezdívka Mago, mohu pouze hádat.

Měl jsi nějakou přezdívku ve škole?

Na základce jsem byl samozřejmě titulován Šípákem (od příjmení Šíp) a pak v prváku na gymnázium mi říkali Vinetů (asi kvůli mým dlouhým, tehdy rozpuštěným vlasům).

Vymyslel jsi někdy někomu přezdívku, pokud ano, jakou, komu a proč? Tak to se obávám, že ne. Já byl vždy spíš ten, kdo se nové přezdívky jí používal.

Nějaký další postřeh na téma přezdívky, o který by ses chtěl se čtenáři Týpka podělit? Snad jen rada čerstvým členům: vymyslete si nějakou hezkou přezdívku dříve, než dostanete nějakou nevítanou.

A to je k Vigovi vše a na závěr výzva pro případné svědky:

Vzpomínáte-li si někdo, jak a kdy vznikla přezdívka Morče, tak mi napište. Ne, že bych si to nepamatovala, ale nepamatuju.

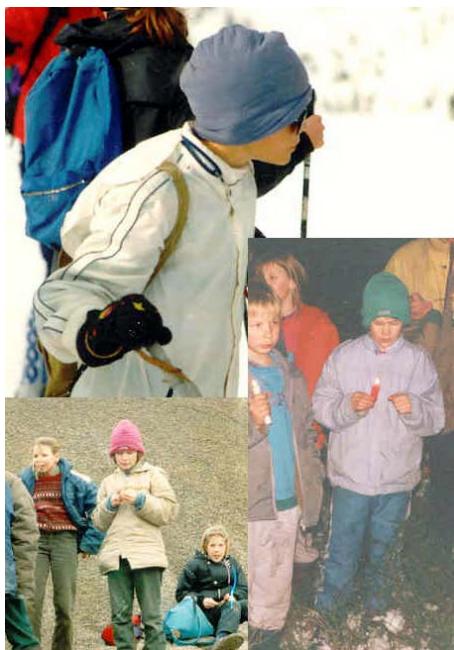
Mám sice takovou představu, nicméně jistá si nejsem. Takže všichni, kdo jste viděli či slyšeli něco, co by mohlo vést k dopadení, pište, pište. Pokud nejste svědci, ale stejně máte tip, jak by mohla moje přezdívka vzniknout, pak mi taky napište a podělte se o svůj názor. Kam že byste měli psát? Nejlépe na mail, morce zavináč kocovnici tečka cz. Dopisy v papírové podobě mi

můžete poslat po vašich vedoucích nebo je viditelně označit a zanechat na klubovně.

morče

Okénko pro díky narozené

V minulém týpku jsem vás seznámila s novým článkem. Ten tedy pokračuje dále. Pro připomenutí: já vám načrtu kus výletu a vy si vzpomenete na zbytek a povíte si ho sami doma. Dnes si tedy prozkoušíme vaši paměť.

v lese. Cestou necestou přichází skupinka k nádraží. Kosa zkoumá koleje. Asi je to zajímavé. Pořádný kopec. Jdeme. Spánek spravedlivě vyčerpaných. Ráno řvou ptáci. Nedá se nic dělat, a tak vyráží dál. Jdeme. Cestou dokonce narazili na nádraží. Tak asi použili. Použili ho k uložení Hakise a včí a sami se vydali na hrad. Pro změnu. Do kopce. Na hradě je vyslechnuta

přednáška o historii kamerunských koz. A taky hradu. Hakis neutekl, a tak si všechni vybalí jídlo. Potom přijede vlak. Nástup. Vlak. Do Prahy. Je tam trochu těsně. Paní v kupé vydržela psychický nátlak 10 lidí, ale když Hakis s Irdou šli prohrabávat koše, odešla. Pucek se ještě stihla poválet na zemi. A pak už zaslíbená Praha. Domov.

Tak to už je konec, tak si přemýšlejte. Pro ty, kdo by si za nic nemohli vzpomenout, příkladám i zakuklený název : Uwdeafrghjouttedlkllsoakdo....tak zase za měsíc...

Anežka

Foto pro dnešní den

Milí čtenáři, dnes v tomto článku spojím příjemné s užitečným, a tak se kromě vtipních novinek dozvítě i něco praktického. Nedávno totiž proběhl rozsáhlý test sněžných jezdících prostředků (tj. zejména saní, ale i dalších jezdítek, igelitové pytle nevyjímaje), u čehož náš fotograf samozřejmě nemohl chybět.

Různé testy a porovnávání automobilů tu máme každou chvíli, ale zodpovědně vyzkoušet všechna dostupná sněžná jezdítka se před tímto testem nikdo neodvážil, neboť je to vskutku úkol pro opravdové odborníky, který již mají něco najezděno. Proto naši borci sami pořádně nevěděli, co je vlastně

čeká. A asi proto test vůbec proběhl, protože není jisté, zda by někdo neodmítl účast, kdyby věděl, že bude sjíždět černou sjezdovku v neckách či v hrnci. Ale nechme teoretických úvah a pojďme se podívat, jak test vlastně dopadl. Skončil třemi zlomenými nohami, jedním poraženým telegrafním sloupem, rozbitym kurníkem a deseti rozrušenými zkušebními jezdci.

„Obyčejné“ pohmožděniny a otlučeniny ani neuvádí. Jak je ale možný takovýto, řekněme katastrofální, výsledek? Po pečlivém zvážení byly jako původci neúspěchu stanoveny tři vlivy. Za prvé to je nízká kvalita vyráběných prostředků - například jezdítka na snímku nevydrželo ani skok ze tří metrů, což je na pováženou. Druhým důvodem byla neexistence pravidel pro výběr jezdítka do testu – díky tomu bylo možné za sněžné jezdítko prohlásit například šatní skříň, již zmíněné necky a hrnec, vanu, vysavač nebo starou práčku. A za třetí sehrála velkou roli neuvážlivost některých jezdců, když ochotně vyráželi na obří slalom v již zmíněných kusech nábytku a jiného domácího vybavení. No a jaké je tedy výsledné hodnocení jezdítka? Sáňky se překvapivě umístily velmi špatně, asi proto, že do testu byly přihlášeny pouze jedny, a to ty, které byly již v před 5 lety prohlášeny za nepojízdné. Plastová jezdítka pro změnu zklamala v testu odolnosti, igelitové pytle se ukázaly jako univerzální, avšak neovladatelné. Velký počet bodů získal vysavač za možnost vysáti překážek na cestě, tyto body však vzápětí ztratil poté, co mu došla prodlužovačka. Předposlední místo shodně obsadila práčka, hrnec a necky. Skříň se nepodařilo dostat na vlek a tak se nakonec nejlépe

ztratil poté, co mu došla prodlužovačka. Předposlední místo shodně obsadila práčka, hrnec a necky. Skříň se nepodařilo dostat na vlek a tak se nakonec nejlépe

umístila vana, která se ukázala jako nejrychlejší a nejbezpečnější (ale nesmíte si zapomenout špunt). Výsledky testu však doporučuji brát s rezervou a raději jezdit na lyžích.

Marcel

Bodovací automat

Tímto zdravím všechny čtenáře tohoto článku, jakožto i celého Týpka. Dneska to vezmeme trochu stručněji. Tak druhé místo dělí od prvního pouze 1 bod. Konkrétně Jakeovi chybí na Heluta pouhý bod. Aby toho nebylo málo, tak čtvrté místo je od třetího vzdáleno 2 body. Opakují. Anče chybí dva body na Ajdama. A další zajímavost, koukněte se na osmnácté místo. Dva Davidové mají shodných 28 bodů. To je asi tak všechno, čeho jsem si na první pohled ve stavu bodování všiml. A tímto se s vámi taky loučí

Automati (Bužu a Vigo)

DRUŽINY

1	Kamzíci	96
2	Zubři	57
3	Gepardi	35
4	Tygři	34

JEDNOTLIVCI

	Pan Dokonalý	241
1	Helmut	(KA)

2	Jake	(KA)	154
3	Ajdam	(KA)	105
4	Anča	(ZU)	103
5	Chrob	(ZU)	93
6	Kazach	(KA)	89
7	Eda	(ZU)	85
8	Sára	(TY)	73
9	Bobeš	(GE)	63
10	Stáňa	(TY)	59
11	Petr	(GE)	58
12	Michal	(GE)	54
13	Sebík	(ZU)	44
14	Bart	(TY)	42
	Michal	(ZU)	42
15	Žalud	(TY)	38
16	Nic	(TY)	34
17	Honza	(TY)	31
18	David	(GE)	28
	David	(TY)	28
	Honza	(GE)	27
	Radka	(KA)	26
	Ríša	(TY)	20
	Filip	(TY)	18
	Viktor	(GE)	9
	Lišák	(TY)	8
	Marek	(GE)	7
	Sláva	(TY)	4

KOČOVNÍK & OSMAK

